

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 2. Ethnicorum in honoribus deponendis, vel etiam contemnendis
generositas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

neus est in aliorū mentibus bonam sui æstimationem, aut saltem non malam fundare, & immunitatem habere, ne alius possit malam de ipso opinionem formare. Quod autem ad honorem attinet, homo est dominus iuris ad immunitatē, ne inhonoretur. Hoc ius ad famam & honorem etsi maximi sit faciendum, tamen honor ipse tamquam fumus à plurimis non est maximi factus, sed spretus, & contemptus. Quod cum etiam in Ethnicis possit ostendi, tamen maximè eluxit in Christianis.

§. II.

Ethnicorum in honoribus deponendis, vel etiam contemnendis generositas.

In Ethnicis ista occurrunt. *Periander Corinthius, initio populariter ac moderatè gerebat imperium, postea versis moribus tyrannicè agere cepit. Id simul atque cognitum esset Pittaco Mytilenæo, diffusus de sui ipsius animi constantia, magistratum deposuit, relictoq; imperio in exilium abiit. Percontantibus deinde quibusdam, quâ gratiâ fugisset imperium, respondit, quòd admodum esset arduum, probum esse, propter mutatum Periandrum: quibus auditis, Solon addidit suum apophtegma, χαλεπὰ τὰ καλὰ. Lysides Megalopolitanus (vel Lysides) sua ipsius*

de virt.
cap. 5. n.
59. Ille-
fontus
Messia
l. 2. de ve-
ra & falsa
glor. c. 16.

Chil. 2.
cent. 1.
Erasm. in
prouerb.
ex Laer-
tio lib. 7.

Plutarch.
patria in Arato,

Gg 5

& Paulanus in Arcadiis.

Carolus Sigon. de regn. Italiz.

patria Tyrannus, non deliciarum cupiditate vel auaritia in eam delapsus violentiam fuerat, sed gloria amore adhuc adolescens excitatus, sermonibusq; falsis & vanis, qui de tyrannide, ut re beata & mirifica, referebantur, in animum celsum stolidè admixtus. Ast ubi Tyrannidem parauit, breui molestiarum, quas trahit secum dominatus, pertasus est. Itaq; cum suspiceret gloria celebrem, & insidias tenentem timeret Aratum, induxit animum pulcherrimè se mutare: ac primùm semetipsum explicare odio, metu, statione, & satellitibus, deinde bene mereri de patria. Accito igitur Arato, deposuit dominationem, contribuitq; ciuitatem suam Achaïs. Hinc extollentes eum Achei prætorem creauerunt. Eius rei causa cum à Lacedæmonijs in prælio interfectus esset, à Cleomene rege pulcherrimè ornatus. Arcadibus remissus fuit ad sepeliendum. Cum Diocletianus iam etate prouectiori mobilitatem fortune, tamquam solertissimus & sagacissimus princeps contemplatus esset, decreuit imperio se abdicare, & priuatus uiuere: utpote qui disceret nihil esse difficilius, quàm scire bene imperare. Ad hæc etas imbelis, & rerum humanarum instabilium metum, quæ rarissimè continuo successu ad exitum eodem tenore perueniunt, suaserunt Diocletiano impe-

imperium deponere. Diocletianus verò mirà difficultate ferum & asperum Maximiani collega ingenium frenauit, ut ei consentiret. Qui etsi natura ferox erat, naturam tamen suam frangens, consilijs Diocletiani obsecutus est. Igitur eodem die, cum iam conuenissent Reipub. habenas iunioribus mandare, Diocletianus Ionius Nicomedia, Herculius Maximianus Mediolani, imperiales fasces deponunt, Constantio & Galerio Maximiano Augustis prius appellatis, anno Salutis 307. rem memoratu admirabilem, & prioribus seculis non visam peragentes. Cum post decem annos, quibus priuatus vixit, Diocletianus à Constantino ac Licinio vocaretur ad festa nuptiarum Constantina, causatus senectutem per litteras, scripsit se prius peste liberatum, nolle iterum venena imbibere. Satis se pro Reipub. elaborasse: nunc verò in patria sua, hoc est Saloni holera serere, hortum curare, & priuatum agere malle. Cum verò hi Imperatores rescripsissent minacibus litteris, se non admittere excusationem, quòd fauisset Maxentio ac Maximino, suspectans necem dedecorofam, dicitur venenum hausisse. Quidam tamen dicunt, stupore mentis & longa aegritudine confectum, animam inter suspiria efflasse. Vixisse dicitur quibusdam sexaginta octo annis: nonnulli Lxxiii. secun-

secundum quosdam, duobus de octoginta. Imperavit annis viginti. Mansit privatus Saloni, rei rustica indulgens annis decem, & post mortem inter divos relatus est; more scilicet Ethnicorum, qui cum honorem, quem re ipsa conferre non poterant, fingendo decernebant.

§. III.

Ambitionis, & ambitionis contemptus.

Hi tres, primus exemplo, alter laboris adiuncti tædio, tertius diffidentiâ fortunæ coronas abiecerunt, sceptrâ atque imperiâ calcarunt. Non igitur tanti fecerunt honores, quibus se sponte abdicarunt, ut ob eos amissos, ad restim currerent, aut Deorum suorum accusarent iniquitatem. Quin adeo oderunt vel Ethnici honorem ambitionis amatores, ut eos palam perstringerent exponerentque chachinnandos. Antisthenes, cum Platonis superbiam notare cuperet, fortè in pompa equum hinnientem frementemque aspiciens, ad Platonem versus aiebat: *Tu profecto, meo iudicio, præclarus fuisse equus.* Est enim equus animal superbissimum, & ut pavo *laudat as explicat alas*; ita caballus phaleris ornatus, & manuum plausibus velut palpo percussus, aures arri-

git